

TAVASSZAL

P A P J Ó Z S E F

Születésnapomra, 2004-ben

1.

Bolyongásaim
immár jórészt másvilágiak,
álomból álomba –
holtágba juttatók.

Nem valós lét ez:
ál-élet egy látszat-világban!
Időtlenül telik
katatón tartásom.

2.

Dermedtségemből
fölengedni lesz-e még erőm?
Maglehet, utolsó
tavaszom köszönt rám.

Kinézek: hódolóm,
Erzsike most csoszogja körét,
és feltöltekezve
lát neki a napnak.

3.

Induljak én is?
Nyüzgés a parkban, zöldell a fű,
zöld a levegő is.
Még a levegő is!

Sárga pitypangok
sütkéreznek, és velük én is.
Tényleg itt a tavasz.
Szebb a tavalyinál.

4.

Serkenj, kedélyem,
szabadulj, erőszakkal ha kell,
vagy ál-hahotával
ólompántjaidból.

És nyüsztítve is,
ha szorításuk nem hagy alább.
Úgy ám, nyüsztítve is
tépd le pántjaidat!

„Gyakran jut eszembe Péterfy Jenő kijelentése: Mindenki, aki magyarnak született s így akarva, nem akarva vállalja szenvedésünket, kárpótlást kap azáltal, hogy Arany Jánost eredetiben olvashatja.”

Kosztolányi Dezső